

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 785/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. marca 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., Niřová 3, Bratislava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľka a advokátka JUDr. Katarína Almášiová, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 3282/2008 a jeho uznesením z 8. augusta 2014, za účasti Okresného súdu Bratislava IV, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 3282/2008 a jeho uznesením z 8. augusta 2014 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 15 Er 3282/2008 z 8. augusta 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava IV j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 139,82 € (slovom stotridsaťdeväť eur a osemdesiatdva centov) na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., Niřová 3, Bratislava.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., Niřová 3, Bratislava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľka a advokátka JUDr. Katarína Almášiová, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 3282/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho uznesením z 8. augusta 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 Er 3282/2008 v postavení povinného. Okresný súd vydal 9. októbra 2008 súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému (ďalej len „súdny exekútor“) poverenie na vykonanie exekúcie vedenej týmto súdom pod sp. zn. 15 Er 3282/2008. Sťažovateľ podal 30. mája 2014 proti súdnemu exekútorovi námietku zaujatosti, ktorú odôvodňoval skutočnosťou, že súdny exekútor bol zamestnancom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá vystupuje v napadnutom konaní

vedenom okresným súdom v postavení oprávnenej. Okresný súd o námietke zaujatosti sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením tak, že súdneho exekútora nevytlúčil z konania vedeného pod sp. zn. 15 Er 3282/2008.

Sťažovateľ odôvodňuje namietané porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením takto:

„Skutočnosť, že súdny exekútor, ktorý vykonáva exekúciu bol zamestnancom oprávneného v predmetnom exekučnom konaní vzbudzuje dôvodné pochybnosti o nezaujatosti súdneho exekútora v predmetnej exekučnej veci. Pojem nestrannosť sa v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru vzťahuje aj na orgány verejnej moci nezávisle od pojmu súd. Podľa ESĽP ide aj o niektoré orgány, ktoré môžu vykonávať justičné funkcie a môžu sa považovať za súd v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ESĽP takýto orgán, ktorý čiastočne vykonáva funkcie súdu, musí byť nezávislý a nestranný. Skutočnosť predchádzajúceho pracovného pomeru súdneho exekútora v spoločnosti, ktorá je účastníkom exekučného konania oprávnene vzbudzuje pochybnosti o nestrannosti predmetného súdneho exekútora, teda skutočnosť, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý bol zamestnancom spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá má v predmetnom exekučnom konaní postavenie oprávneného vzbudzuje oprávnené pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, čo vzbudzuje pochybnosti o spravodlivom exekučnom konaní.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„... Okresný súd Bratislava IV. svojím postupom a uznesením č. k.: 15 Er/3282/2008-150 zo dňa 08. 08. 2014 porušil právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Zároveň navrhujeme, aby Ústavný súd SR zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava IV. č. k. 15 Er/3282/2008-150, zo dňa 08. 08. 2014 a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Navrhujeme, aby Ústavný súd SR priznal sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 139,82 € za dva úkony právnej pomoci (á 61,87 € za jeden úkon a režijný paušál vo výške 8,04 €; prevzatie a príprava právneho zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd SR).“

Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 785/2014 z 13. novembra 2014 sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrila k sťažnosti a zároveň oznámila, či trvá na ústnom pojednávaní vo veci. Predsedníčka okresného súdu sa k sťažnosti vyjadrila v prípise sp. zn. Spr. 3646/2014 z 2. decembra 2014, v ktorého podstatnej časti uvádza:

„Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že hoci bol súdny exekútor pred svojim menovaním do funkcie súdneho exekútora 10 mesiacov zamestnancom spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá v tomto konaní vystupuje ako účastník konania na strane oprávneného, táto skutočnosť bez ďalších konkrétnych okolností, ktoré môžu vzbudiť dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti, nie je sama o sebe podľa názoru súdu dôvodom, pre ktoré by mal byť súdny exekútor vylúčený z vykonávania exekúcie, pričom povinný žiadne iné dôvody a okolnosti neuviedol. Máme za to, že napadnutým uznesením tunajšieho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu garantovaného Ústavou Slovenskej republiky. Predmetné uznesenie obsahuje jasné právne závery s dostatočným odôvodnením, nie je rozhodnutím arbitrárnym, svojvoľným či zjavne neodôvodneným. V rámci rozhodovania o námietke zaujatosti súd vo svojom odôvodnení jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil, prečo nepovažuje námietky povinného za opodstatnené, preto nemožno námietku povinného označiť za dôvodnú. Vzhľadom na uvedené, tunajší súd postupoval vo veci v súlade so zákonom, bez pochybnosti o spravodlivom exekučnom konaní, rešpektujúc základné práva povinného zaručené Ústavou Slovenskej republiky. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, navrhujeme Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby sťažnosť vo vzťahu k rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava IV ako nedôvodnú zamietol.“

Predsedníčka okresného súdu ústavnému súdu zároveň oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

Vyjadrenie okresného súdu zaslal ústavný súd na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska právneho zástupcovi sťažovateľa a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril, či trvá na tom, aby sa vo veci sťažovateľa konalo ústne pojednávanie. Právny zástupca sťažovateľa ústavnému súdu oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), t. j. sú založené na rovnakých právnych východiskách, a preto možno ich rešpektovanie posudzovať spoločne (m. m. IV. ÚS 147/08).

Sťažovateľ argumentuje, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ako aj jeho napadnutým uznesením bolo porušené jeho základné právo podľa ústavy, ako aj právo podľa dohovoru. Sťažovateľ uplatnil svoje základné právo na súdnu ochranu podaním námietky zaujatosti proti súdnemu exekútorovi, ktorú odôvodňoval skutočnosťou, že súdny exekútor bol zamestnancom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá vystupuje v napadnutom konaní vedenom okresným súdom v postavení oprávnenej. Okresný súd následne napadnutým uznesením rozhodol, že súdny exekútor nie je vylúčený z vykonávania exekúcie vedenej týmto súdom pod sp. zn. 15 Er 3282/2008, keďže jeho krátkodobé zamestnanie v obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], nepovažoval za dôvod na jeho vylúčenie z vykonávania exekúcie.

Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v danom prípade považuje za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému sťažnosťou sťažovateľa, ktorý spočíva v tom, či okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď samotnú skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom oprávnenej pred vykonávaním exekúcie (hlavne pre jeho pomer

k účastníkovi konania v tomto prípade na strane oprávnenej), nepovažoval za dôvod na jeho vylúčenie z vykonávania exekúcie.

Podľa § 3 Exekučného poriadku exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle.

Podľa § 4 Exekučného poriadku činnosť exekútora je nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, podnikaním, členstvom v štatutárnom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo členstvom v dozornom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo s vykonávaním inej zárobkovej činnosti s výnimkou vedeckej, pedagogickej, literárnej, umeleckej a publicistickej činnosti.

Podľa § 5 ods. 1 Exekučného poriadku v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa.

Podľa § 5 ods. 2 Exekučného poriadku vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.

Podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku len čo sa exekútor dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to bezodkladne súdu...

Podľa § 30 ods. 4 Exekučného poriadku účastníci exekučného konania majú právo vyjadriť sa o osobe exekútora.

Podľa § 30 ods. 5 Exekučného poriadku účastník môže uplatniť námietku zaujatosti u exekútora najneskôr do piatich dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie

alebo do piatich dní od dňa, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je exekútor vylúčený.

Podľa § 30 ods. 6 Exekučného poriadku v námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť exekútor vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o tomto dôvode dozvedel.

S odkazom na uvedenú právnu úpravu ústavný súd v zhode so svojou doterajšou judikatúrou konštatuje, že súdneho exekútora možno vylúčiť z exekúcie aj bez toho, aby sa preukázala jeho zaujatosť, k vylúčeniu totiž postačí už samotné preukázanie existencie dôvodných pochybností o jeho nezaujatosti. Uvedený záver vychádza zo zásady „spravodlivosť musí byť nielen poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná“, ku ktorej dospel v rámci svojej rozhodovacej praxe Európsky súd pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (rozhodnutie *Delcourt v. Belgicko*, bod 31)].

V tejto súvislosti treba uviesť, že výklad a používanie ustanovení § 30 Exekučného poriadku musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Interpretáciou a používaním týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že poskytuje v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti na účely zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 Občianskeho súdneho poriadku). Exekučné súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie.

Nestrannosť podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa vzťahuje na niektoré orgány verejnej moci „autonómne“, teda nezávisle od pojmu súd. Podľa ESLP ide aj o také orgány, ktoré môžu vykonávať justičné funkcie a môžu sa považovať za súd v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (*Ettl a i. c. Rakúsko* z 23. 4. 1987, séria A, č. 117, *Campbell a Fell c. Spojené kráľovstvo* z 28. 6. 1984, séria A, č. 80, *Rolf Gustafsson c. Švédsko* z 1. 7. 1997 a iné).

Podľa názoru ESLP takýto orgán, ktorý čiastočne vykonáva funkcie súdu, musí byť nezávislý a nestranný.

Ústavný súd zdôrazňuje, že záruky nezávislosti majú aj psychologickú povahu. Súd musí byť nielen fakticky nezávislý, ale musí sa tak javiť aj v očiach strán. Táto zásada sa vzťahuje aj na orgány, ktoré vykonávajú aj niektoré právomoci všeobecného súdu. Ide o tzv. teóriu zdania, ktorá sa viaže na rozhodovanie o zaujatosti súdneho orgánu, aj keď neexistuje dôvod na subjektívnu zaujatosť.

Okresný súd v napadnutom uznesení predovšetkým uviedol:

„... že námietky povinného voči osobe exekútora nie sú dôvodné. Hoci bol súdny exekútor pred svojim menovaním do funkcie súdneho exekútora 10 mesiacov zamestnancom spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá v tomto konaní vystupuje ako účastník konania na strane oprávneného, táto skutočnosť bez ďalších konkrétnych okolností, ktoré môžu vzbudiť dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti, nie je sama osebe podľa názoru súdu dôvodom, pre ktoré by mal byť súdny exekútor vylúčený z vykonávania exekúcie, pričom povinný žiadne iné dôvody a okolnosti neuvádza. Predošlé krátkodobé zamestnanie súdneho exekútora v spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorý je v tomto konaní oprávneným, bez ďalších k tomu prístupujúcich okolností preto nevzbudzuje pochybnosti o jeho nezaujatosti. Pokiaľ ide o nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. III. ÚS 322/2010-37 zo dňa 13. 4. 2011, tento zaväzuje účastníkov konania a príslušný súd v konkrétnom konaní, na ktoré sa vzťahuje, nemá všeobecnú záväznosť. Súd preto nevyhovел námietke zaujatosti, ktorú vzniesol povinný voči súdnemu exekútorovi dňa 30. 5. 2014 a nevyhlásil súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého z exekučného konania pod sp. zn. 15 Er/3282/2008.“

Ústavný súd už vyslovil, že nezlučiteľnosť činnosti (funkcie) súdneho exekútora s pracovným pomerom (a inými) vyplývajúca z § 4 Exekučného poriadku predstavuje záruku, že súdny exekútor svoju činnosť spočívajúcu v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí bude vykonávať nezávisle a nestranne v zmysle § 3 Exekučného poriadku. Súdny exekútor vykonávaním činnosti, ktorá je nezlučiteľná s pracovným pomerom, môže

oprávnene vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti vo vzťahu k účastníkom exekučného konania. Uvedené konanie nevyklučuje ani disciplinárnu, resp. trestnú zodpovednosť súdneho exekútora ako verejného činiteľa. Skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávnenej), je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorú je v zmysle § 30 ods. 3 Exekučného poriadku povinný bezodkladne oznámiť súdu (obdobne rozhodoval ústavný súd o tomto právnom probléme v porovnateľných veciach II. ÚS 3/2012, I. ÚS 113/2012, I. ÚS 137/2012, II. ÚS 592/2011, I. ÚS 388/2013, II. ÚS 76/2012, III. ÚS 234/2012, IV. ÚS 466/2012, IV. ÚS 457/2012, IV. ÚS 513/2013 a ďalšie). Ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd (§ 30 ods. 11 Exekučného poriadku).

Ústavný súd ako súdny orgán ochrany ústavnosti je obdobne ako všeobecné súdy viazaný pri svojom rozhodovaní princípom právneho štátu, obsahom ktorého je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (porovnaj napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09).

S prihliadnutím na ustálenú judikatúru ústavného súdu vo veciach skutkovo a právne totožných a pri rešpektovaní princípu právnej istoty je ústavný súd toho názoru, že okresný súd v napadnutom konaní neposúdil námietku zaujatosti súdneho exekútora podľa príslušných ustanovení Exekučného poriadku ústavne konformným spôsobom, z jeho rozhodnutia vyplýva jednostrannosť, teda taká interpretácia a aplikácia príslušných ustanovení zákona, prostredníctvom ktorej došlo k popretiu ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti zastáva názor, že právne závery okresného

súdu vyjadrené v napadnutom rozhodnutí sú odôvodnené ústavne neakceptovateľným spôsobom a sú a arbitrárne.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením, ktorým okresný súd nevytlúčil súdneho exekútora z vykonávania exekúcie na základe skutočnosti, že bol pred vymenovaním do funkcie súdneho exekútora zamestnancom účastníka exekučného konania (oprávnenej), došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (podobne § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie [podobne § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde].

V danom prípade na ochranu označených práv sťažovateľa bolo potrebné nielen zrušiť napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ale aj vrátiť mu vec na ďalšie konanie, aby opätovne rozhodol o námietke sťažovateľa, a to bez ohľadu na to, v akom štádiu sa v súčasnosti exekučné konanie nachádza (bod 2 výroku nálezu).

V ďalšom postupe je okresný súd podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí, ktoré je v zmysle § 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde vykonateľné jeho doručením.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby poskytnuté v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) po 134 € (§ 11 ods. 3 vyhlášky), čo spolu s režijným paušálom 2 x 8,04 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 284,08 €.

Keďže sťažovateľ si uplatnil nárok na úhradu trov konania vo výške 139,82 €, ústavný súd mu priznal túto ním uplatnenú sumu, hoci skutočná výška trov právneho zastúpenia by bola 284,08 € (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2015